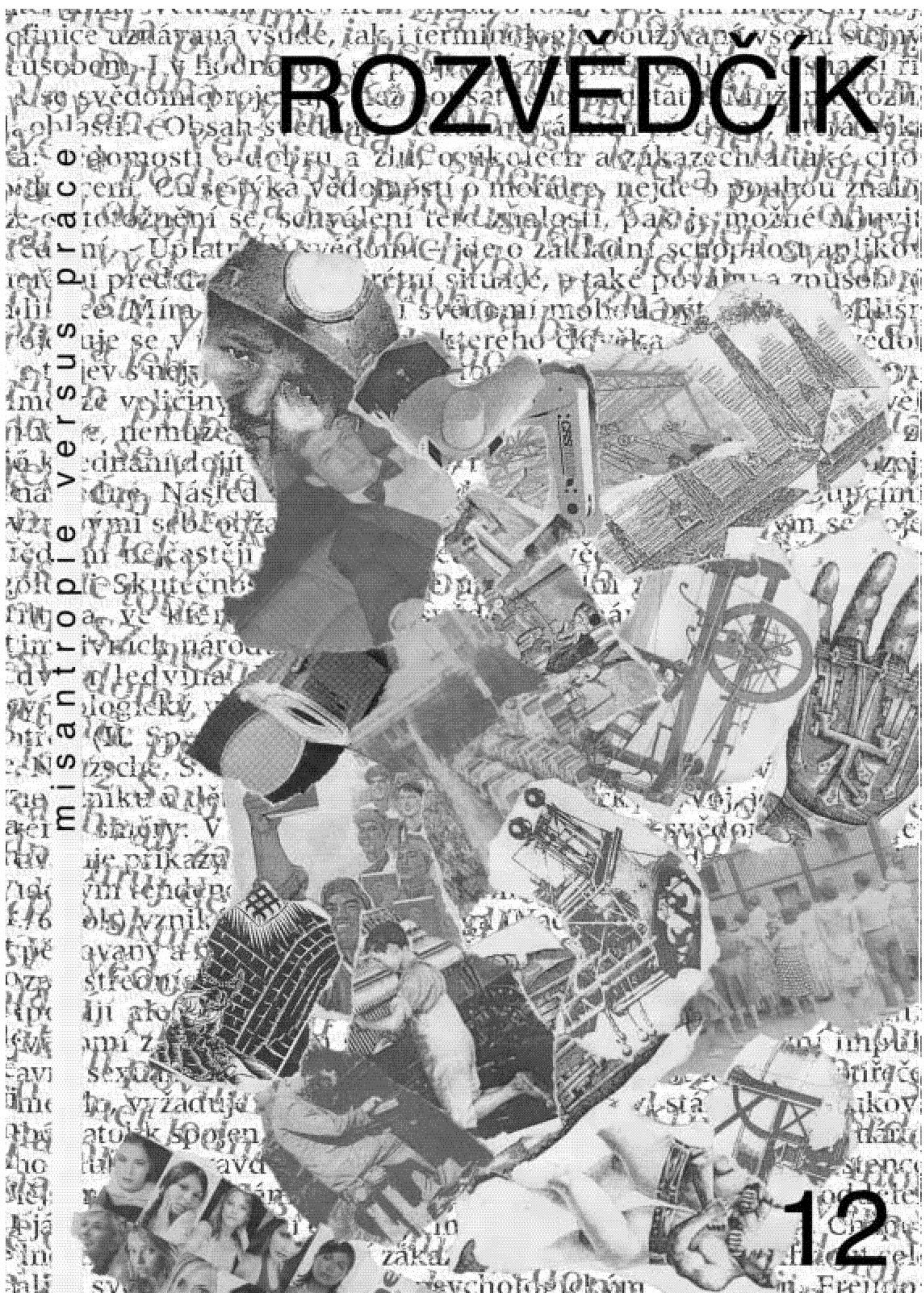

ROZVEDČÍK

12

ČLOVĚK NELIDA

Úvodní slovo

Vážení a milí, vy všichni, kteří nás čtete...

Aniž bychom chtěli být trapnými, neboť můžete pojmout podezření, že se neustále opakujeme, a aniž bychom chtěli kandidovat v komunálních volbách na apoštoly senzací pokroku, trůfáme si tvrdit, že dvanácté číslo našeho časopisu je opět výjimečné.

Teď vnímáme ten mocný myšlenkový puls, to hnutí vašich myslí, které by se za normálních okolností dalo nazvat otázkou. „Proč je právě tohle číslo zase něčím výjimečné?“

Děkujeme, že nám opět takto ukázkově nahráváte na smeč. Můžeme si totiž, mírně řečeno, dovolit ponechat stranou rovinu obsahové výjimečnosti... naším triumfem je tentokrát „banální formalita“.

Sensujeme další puls... „Banální formalita? Jaká?“

Totíž... Tohle číslo našeho pokleslého literárního plátku nevydává již legendární *Spolek za obrodu kultury a proti nactiútrhačství*, nýbrž... naše čerstvě *Spojeňé hlavy*.

Netřeba v tom hledat žádný jinotaje. Tato transformace je výsledkem našeho bezbřehého pozitivismu a snahy dohodnout se třeba i s Alexandrem Lukaščenkem. V našem případě se tyto kvality přetavily do potřeby martyriónní registrace občanského sdružení.

Tolik, co se jedné banální formality týče. Ale přece jen...

Nedá nám a musíme, jinak totiž nelze, neponechat stranou obsahové perly tohoto čísla.

Pokud se budeš, vážená čtenářko, milý čtenáři podívat nejen formu hustého příspěvku Biermann, pak věz, že se jedná o revoluční pojetí psaní, zvané experimentální psaní.

Vyznačuje se tím, že nepoužívá interpunkci, čárky ve větách, odstavce...

Obdivuhodná překladatelka Jaro nám dává loknout si z připravovaného překladu knihy Stephena T. Asma *Bohové pijí whisky aneb Putování za osvícením zemí rozprášeného Buddhy* a Rozvědčikovi tímto věnovala příspěvek *Hořící mnich*, Saigon 1963. To vše ještě před samotným vydáním knihy! Jsme první!

Odvaha postmortálního badatele Acherona je patrná z jeho překladu úryvku do češtiny zatím nepeložené knihy D. Noweckiho *Knihy vznešených nadějí* v příspěvku *Snová knihy*. Jsme jediní!

Nyní ještě ke zvoleným tématům. Proč zrovna *Misanthropie versus práce*? Chceme si tak trochu pohrát s těmito dvěma, pro lidstvo tak typickými polohami.

Na straně jedné se zde pokusíme zdokumentovat několik ukázek či forem odporu k bytostnému lůnu naší existence, prapodivné touze popřít svou náležitost ke stádu homo sapiens. Odporu u některých jedinců tak silnému a dominantnímu, že se

stává jejich jedinou životní náplní, cílem i prostředkem – osudovou prací.

Na straně druhé, v přímé antagonii, předkládáme tvorbu vzdávající hold zakládnu všech systémových mašinérií celého vezdejšího světa, fenoménu prvotně absolutně pozitivnímu a tím pádem o to víc kradenému a zneužívanému.

Hold tomu, co údajně modifikovalo šedou kůru pangeálních opičáků až takovým způsobem, že seskočili ze stromů a s přestávkami na srp, kladivo, kolo, motor a rozbití jádra zasedli rovnou ke kompům a v potu čel svých dali virtuální prostor úplně všemu, co je lidská fantazie schopna vyprodukovat, včetně všech dekadentních poruch osobnosti.

Nutno ještě podotknout, že ve shromážděných příspěvcích se obě témata zhusta překrývají a prolínají, takže výsledkem je plastický korpus celkem uvěřitelné povahy.

Doufáme, vážené čtenářky a vážení čtenáři, že se s chutí ponoříte do stránek „dvanáctky“ a až se vynoříte zpět, budete rádi, že se tak stalo...

Za redakční radu

Melounova + Meloun
23.10.2006

EROZ 13

Vážení příznivci nezávislé literatury, příští číslo tohoto plátku, v pořadí již 13., bude mít zcela speciální podobu. Vyjde v elektronickém hávu s multimedialní tvář. Tento projekt "třináctého rozvědčíka" dostal pracovní název EROS 13. Jeho součástí nebudou pouze texty, ale

rovněž obrazový a zvukový materiál. Bude ke stažení z našeho webu a bude jej možné získat i na CD či DVD (dle konečného rozsahu). Materiály určené do EROZu 13 zašlete na e-mail redakce. Zdroj a vývoj zmíněného projektu lze sledovat v redakčním systému na adrese: <http://rozvedcik.net/rs/rozvedcik-cili-erozvedcik>.

Fung

Aktualita

Od 1. ledna do 8. října tohoto roku jsme my, obyvatelé planety Země, tak čile a pracovitě čerpali z obnovitelných přírodních zdrojů, až jsme si vyčerpali vše, co bylo pro tento rok k dispozici.

Devátý říjen tohoto roku se tak stal dnem ekologického dluhu (Ecological Debt Day).

Spotřeba obnovitelných přírodních zdrojů převýšila schopnost planety nahradit je, což vede k jejich celkovému vyčerpávání.

Pokr. na str. 10.

Cintát měsíce

"Bez jaderné el... energie není šance... přežít, nebo respektive, můžu se vrátit k loučím a zrušit air condition..."

Václav K., priznítel ČR (ot.24.cz, Udělosti 20.10.2006)

Obsah

- 1: Titulka** • Bloud, Meloun, Fung
- 2: Úvodní...** • Melounovi **Eroz 13** • Fung **Aktualita** • Melounova **Cintát měsíce** • Fung
- 3: Peklo** • Ane-arch **Legenda...** • J. Hoblík
- 4: Buňky** • D. Novotný
- 5: Biermann** • V. Kouřimský
- 6: Hořící mnich...** • Jaro
- 7: Opus Magnum** • Meloun
- 9: Snová kniha** • P. Acheron
- 10: Takový datel...** • Melounova **A pak že...** • Písek v očích
- 11: Titán poezie** • J. Branický
- 12: Komix** • Martin Hron

Rozvědčík
(pokleslý plátek - Váš výtlak z davu)
e-mail: redakce@rozvedcik.net
web: rozvedcik.net
náklad: 100
distribuce: zdarma
redakční rada: **Meloun, Fung, Bloud**
spolupráce: **Ane-arch, Jiř Hoblík, Daniel Novotný, Vojta Kouřimský, Jan Branický, Petr Acheron, Písek v očích, Jaro**
layout: **Pata**
komix: **Martin Hron**
zlom: **Fung, Ben**
korektura: **Melounova**
tisk: **Magda K.**
vydávající: **Spojenéhlavy**

Peklo

prolog

Někdy v dobách současného nemocného světa příelidného, stamilióny šílenou jistých „vyspělých“ civilizovaných a přežraných krajů nejvíce tápou v temnotách, v agoních se hrouť pod tlakem nároků žítí, stísněností nedostačujícího prostoru a složitostí pokrokového okolí, do náručí psychiatrů, anebo uchylují se k zoufalým idejím o lásce boží. Tisíce sekt ovládají démoni světa a pasou se na lidském utrpení. Lidé z beznaděje hledají únik v jedovatých látkách, anebo s žiletkou na zápěstí. Z těchto krajů vytratila se přirozenost, vědecký pokrok a skvělé usnadňující prostředky život zpodobňují a zároveň otravují ducha.

Nikdo se nevzdá vratkých jistot, nikdo v této kleci není s to učinit kroku zpět.

Složitě uspořádané části světa ovládla nuda. Jedinec otročí společnosti, za odměnu se mu dostává stabilního příjmu, základních potřeb, času volna na nudu či plitkou zábavu, ovšem ale jistotu, že nebude muset hladu bít, že nebude muset hladu bít, že nebude muset hladu bít. Až na pár jakkoliv myšlených vyvrhelů takzvané „normální“ společnosti, anebo natolik otupělých nemyslicích strávníků, se ostatní tajně nudí, hledají seberealizaci. Přijímají třeba altruismus, kterým si omlouvají vnitřní prázdnotu z pohledu na mašinérii davu, který se bez výrazného jedince snadno obejde. Zbytečně se angažují do zbytečností. Mladá generace přejímá zlo, v touze po neotřelé identifikaci s životem se uchyluje

k negacím. Bez jediného rozmyslu či zkušenosti vyzývá z nudy i dčbly, volá po temnotě, aniž by tušila, že ta zde od počátku věků. Agresivita z nespokojenosti a nepochopení, umění dostává podobu bolesti, v níž se všichni předhánějí. Z písní stal se beznadějný řev volající po konci všeho. I temnota byla již prodána, festivaly černoty zvou tisíce méně či více vyrovnaných. Černota se stala akceptovatelnou, běžnou součástí všech zblitých složek umělého pojetí civilizované kultury... Nastal vlastně konec světa, ale všichni natolik unavení a otrávení jej s radostí přijmou...

-

Podzimní brzký soumrak, ve shnilé pronajaté garáži na okraji města se opět sešla horda vzteklych hudebníků. Dnes budou hlučně hrát, řvát, volat dčbly, přišemě pít, neboť nastal týdenní svátek civilizovaného světa a mohou si dovolit absolutní zničenost příštích dvou dnů. Ještě než započnou své beznadějně umění, chlemtají zuřivě kořalku, aby se oprostili od ohavných zážitků nedávna, aby zapomněli na svět za garáží, aby mohli se dnes poklonit dčbly, ve kterém nalezi páteční uvolnění k vybití zla ze srdcí...

Tři vlasatí muzikanti oděni v černé hávy se chápou nástrojů, líh nabudil kuráže, několik svící osvětluje výzdobu vlhké garáže olepené zčerněnými platy od vajec. Obrácené kříže, lebky zvířat, vrhají mihotavé stíny neklidné jako duše všech hráčů. Bubeník předklepe rytmus čtyřdoby a spouští běsnou bouři, do které se zapojuje tem-

ně rezavá baskytara spolu s hysterickým řevem kytaristy a jeho démonicky zefektovaným nástrojem. Hlavami v jiných dimenzích poletují, vyzívají jména, o kterých jen slyšeli od nastejno nezalých příslušníků prodané temnoty. Ale dávají do nich upřímnou horlivost, vlastní nitro obětují a tak jména nebyla vyslovena nadarmo...

Když se stíny začaly kroutit nepřislusně plamenům svící a ožralý bubeník spadl ze židle, všichni se zasmáli, kterak jsou svomě a úctyhodně zptiti. Chvilí rozmlouvali o trýzních střízlivého světa a s myšlenkou, že v takovém stavu již ničeho vážného nestvoří, jali se hráti pro legraci, zvolna. Každý hrál dle svého vnitřního rozpoložení, hudba se přestala sehrávat a všichni se chechtali. Zkoušeli hrát i absurdně veselé parodie na všeliké skladby nevlastní, vše co mladí temnotáři nenávidí – cokoliv jiného budícího vyrovnanost až veselost, a když kytarista začal zhýrale zpívat vlastní texty s grácií hrané vážnosti, všichni střídavě končili v křečích smíchu... Slova vypovídala o krajině snů, o krajině necivilizace, o temných lesích, vlčích v nich. O přišemém mraze, nepřestupitelných vrcholcích zasněžených hor, o hladu, nenávislné samotě. O krajích, kde namísto vody může oheň padat. Namísto lidí se v bouři rojí okřídlení. O řekách krve, o službě dčblům, o utrpení a věčném zatracení. A byla též vyslovena jména, byla yzvána z těch krajů, které kytarista zplodil pokřivenou a bolestnou fantazií...

Řehnicí se kapela náhle strne, zblělá děsem, úlekem. Proletí stín a zavládlo ticho, ani rozezněné ještě nástroje neslyšné. Zděšený řev naprázdno. Opilý basista, nejmladší člen a vždy vystrašený, rozkopává plechová vrata a mizí tmou, nechaje nástroj za sebou. Bubeník, naopak hromotluk a nejzpitější, naprázdno mžourá do směru letu, pak mává rukou, že šelest smyslů, pak s řinčícím se svalí do činel. Před pěvcem s kytarou se tmou zhmotní jeho obraz, naprosto stejná postava a oděň, jen tvář, ač dvojná, liší se výrazem, který oproti zděšení úsměv zlý. Kytarista bez hnutí, zjevně zašeptá: „...přivolán.“

Ane-arch

Legenda o poutníkovi do Svaté země

I rozhodl se Kryštof, že se vydá na pouť do Svaté země, navštíví místo Božeho hrobu, nabere vodu z Jordánu a trochu prsti si domů odnese. Vždyť životodárnost je vnitřní stránkou půdy...

A co kdybych přidal i trochu prachu, biblického symbolu marnosti žití?, přemítal, když nastupoval v Benátkách na loď. Však také musel za cestu zaplatit peníz doslova hříšně veliký...

Za nocí pak, kdy jinak bylo slyšet jen šelestění vln a oddychování spících spolucestujících, pozoroval hvězdy, o nichž netušil, jak jsou vysoko. Rozžínaly v něm pocit vesmírné nesmírnosti. Za těchto nocí potkával anděla, který mu vlídně kynul a zaplašoval jeho chmurné myšlenky, prodírající se do jeho toužebného vyhlížení.

S andělem promluvil vlastně až po přistání,

kdy se za horka ploužil od místa k místu, a měl přitom štěstí nikoli z pekla, že jej lupiči nepřepadli. Až na to, že jednou se mu podařilo ukrýt se před nimi.

Byl na pokraji vyčerpání, a přesto našel v sobě odhodlanost vydat se ještě na jedno místo, na místo neznámé, kde by objevil Mojžíšův hrob. Snad tam by se mu dostalo nejspíše zjevení, po němž vlastně prahнул ze všeho nejvíce. O tom jej přesvědčovala návštěva kteréhokoli posvátného místa.

Při svém putování se dostal daleko, stranou všech známek lidského pobývání a putování. A tam daleko ukázal se mu jeho anděl v podobě Cheruba. V ruce držel plamenný meč. Vyhlížel děsivě, ale Kryštofova bázeň se nejmenovala strach.

Přesto se otázel: „Tos mě sem zavedl jen proto, abys mne zahubil?“

A tu uviděl, že hoří nejen Cherubův meč, že anděl sám je žarem jako jeho jméno. Plamen pohltil celý jeho pohled a Kryštof s údivem seznal, že zde se nachází Boží hrob, a že protimluvnost toho označení, která mu byla už dávno protivná, se přelomila. Sklonil hlavu. „Ano, máš pravdu, zde jsem našel život,“ zašeptal.

A anděl se rozpřáhl.

Jiř Hoblík

Cokoliv vnitřně uznám jako svoji realitu, to se mou realitou skutečně stane.

Melounova

Nikoho a nic nepovažuj za samozřejmost.

Richard Bach - Most přes navždy

Čím víc do něčeho strčíš nos, tím víc ho tam máš.

Melounova

Buňky

Právě jsem naslouchal nervovým impulsům. Další vzpoury bakterií v oblasti krku prý zažehnány... ale co mi je do krku, takové cizí kraje, tam se asi nepodívám. Bratr Tax vedle mě vypadal spokojeně, ostatně jako vždy. Z nervových zpráv si vybírá jen ty dobré a zbytek pouští jedním ribosomem tam a druhým ven. Bratra mám rád, vlastně mám rád všechny buňky - což, jak by řekl Reog, je přesně to, co nám odkázal Jeu. Čímž se vracím myšlenkami k víře.

O víře často přemýšlím. Reog žije o tři patra nade mnou směrem ke kůži a kolem něj žijí většínou jeho příznivci.

Jakoby mohl slyšet mé myšlenky, ozval se Tax: „Přemýšlíš někdy o Člověku? Poslední dobou se k němu často obracím.“ Souhlasně jsem kmitnul bryv na membráně. „Snažím se o nezávislý pohled.“

„Nezávislý pohled? Dej si pozor, brácho! Obviní tě z rakoviny a co já tady sám... Reog je dobrý kněz, občas s ním promluv. Však nyní začíná večerní člověkoslužba a on se jistě bude posleze ptát, jestli někdo nechce něco vědět.“

Při člověkoslužbě jsem se pohroužil do svého nitra. Jen matně jsem vnímal Reoga, jak přijímá kyslík: „Toto je Moje cytoplazma, která...“. A začal povídat o Jeovi: o buňce, která byla zároveň Člověkem. Přišlo mi to jako přílišná konkretizace celého náčlověčenství: Člověk je přece láska: je cílem všeho kolem nás, je vůlí, která je za naší vůlí: jak se může vyzdvihnout jedna buňka...

Ten starý příběh pochází z doby před několika tisíci dny, takže si ho samozřejmě osobně nepamatuje nikdo z nás. Tehdy buňky v této části těla dodržovaly velice přísné rituály a pravidla, jak se zavděčit Člověku. Jakmile se vydělil Jeu (bylo to neposkvěšené dělení, kterému nepředchází dělení jádra, jak Reog často zčlověčně opakuje), začal myslet trochu jinak. Pokládal se za lidského syna: to pobouřilo tehdejší elitu a obvinili ho z rakoviny. Bílé krvinky s ním udělaly krátký proces, ale jeho DNA prý nebyla zničena...

Stará červená krvinka stála opodál. Již nám odevzdala všechn kyslík, ale stále neodcházel s proudem krve do okolních oblastí. „Člověk je všude kolem nás!“ řekla najednou.

Reogovi se zachvěl cytoskelet: „Neruš člověkoslužbu, červená! Nechceš se vyzpovídat? Určitě myslíš na dělení jádra!“

„Červené krvinky nemají jádro,“ prohlásila červená pohotově, „před hodinou jsem byla v mozku... Já vnímám Člověka jako vše, co je. Musíme Jej hledat ne jako nějakou vyšší, libovolnou sílu různou od nás, ale niterně se spojit...“

„Rakovina!“ zakřičel Reog, „Bílé, kde jste s těmi protilátkami?“

Červená okamžitě odplynula krví dál a já jsem začal přemýšlet. Chce to nějakou syntézu Reogova dogmaticko-moralistického přístupu a volnomyšlenkářství červené krvinky... pohroužil jsem se opět do svého nitra.

„Kyslík! Ty nechceš kyslík?“ Tax mě probral ze zadumání. Lačně jsem polknul několik doušků... Jeu se nemýlil, když říkal,

že je vlastně Člověk. Stejně tak červená krvinka obviněná z rakoviny se nemýlila, to také cítím, když řekla, že Člověk je všude kolem nás... i ostatní buňky jsou potom... součástí... začal jsem cítit propojení, sounáležitost. Ten pocit byl hezčí než přijímaní kyslíku, dokonce i než dělení jádra... ten pocit byl... byl... jsme Člověk...

Otevírám oči. Právě jsem se probudila z krátkého spánku. Mačkám vyprázdňovací u postele. Světlo. Dávám nohy na zem. Jdu se napít...

...tak, a jsem zpátky ve tkáni. Byl to zvláštní sen, plný podivných tvarů, myšlenek a symbolů. Nějak jsem se přiblížil k Člověku, jehož jsme součástí. Byl jsem malým hláskem, ze kterého se složil silnější hlas celkové osobnosti. A za touhle záhadou leží další a další a tak pořád, až do nekonečna.

Daniel Novotný

Biermann

Terezce, Petrovi a snům...

1.

Profesor doktor Biermann nás dostal na starost

Skupinu budoucích malířů a kreslířů

Krátké kudmaté vlasy pod nosem knír z černého krému na boty

Mrtvolně hubený muž Turecký gymnasta na hrazdě života

Profesor Biermann nás

dostal na starost...

Bylo to špatné rozhodnutí

Doktor byl chorobným spáčem a asi dost pil

Studenti táhli profesora po hadích schodech nahoru do kreslírny

V mrákotách připomínal zraněného

Pohozená šála jejíž chabé pokusy o pohyb rozněcovaly hrůzu

Dlouhý bílý plášť vlečka šmouhovatěla od špíny na podlaze

Chatrné brýle poslepované kancelářskými štítky se mu smekávaly z nosu

Očima rozmžourával a lítostně hlesal

Byl to strašný obrázek ale tehdy jsme měli spoustu nadšení a tak nám to přišlo docela zábavné

Doktor byl námětem pro naše kresby i plátna a ačkoli jsme byli výhradně malířská třída

Jeden spolužák ho sochal

Školu opustili brzo ostatní profesori i provozní personál rychle chátřela

Kostra budovy se nahrbila a do břicha nafoukalo listí prach a černá hlína

Kostry budovy se nahrbila a do břicha nafoukalo listí prach a černá hlína

Tu a tam se objevily mapky trávníku nebo keřů

ky odolných dřevin

Aulou se proháněli ukřičení ptáčci a za noci sem zalétaly borovicovitě sovy na lov myší

My jsme celkem dobře snášeli takový stav věcí bylo to neobvyklé - to nás těšilo

Ale časem se ukázalo že nejde jen o nás

Kočka která tu s námi žila se změněm těžko přizpůsobovala

Právě myši které v novém prostředí skvěle zrály získávaly na drzosti a houfně ji pronásledovaly

Kočka která v nich cítila svoji přirozenou kořist tím byla zaskočená

Než odhalila nového nepřítele přicházivala orvaná a potrhaná od myší přesily

Šok neustálá nezvyklá obava a fyzické újmy na ní zanechávaly hluboké stopy

Museli jsme ji konejšit a přesvědčovat aby zůstala

Kolikrát jsme ji na poslední chvíli stáhli zpátky když se po hladkých okeních tabulích Vyškrábala

Až nahoru k otevřené ventiláčce

Postupně u ní silily známky duševní poruchy

Celé dny se třásla a přišerně řvala

Nakonec ale zůstala i když zešílela a umřela

Nepořádek a špína nám ale přinášeli i užitek

Školní zásoby barev mizely a tak jsme si vyráběli vlastní - z nových přírodních zdrojů

Nebyl to kvalitní materiál ale třeba z myší krve nebo ze zbytků uhlí v kotelně

Jsme s pomocí pryskyřice dokázali namíchat zajímavé odstíny

Předháněli jsme se ve vynalézavosti tajili své objevy

A těšili se na malé nevyhlášené soutěže o co největší překvapení

V tom nám byl profesor skvělým příkladem

Plátna z jeho posledního období nebyla poskvěněna jedinou barvou již by sám newyrobil

A nebylo ani odstínu který bychom kdy předtím spatřili

Biermannovou doménu posledních dní byla pak specializace na okem postřehnutelné

Zrání materiálu

Když zrovna nespál trávil dlouhé zamčené hodiny v laboratoři kde zkoumal všelike naturálie

Výsledkem byly obrazy připomínající filmové plátno

Živost dynamika a oscilace prolévajících se výjevů ztracených a znovu zformovaných kontur

Bušila na naše smysly jako opiát

...I naše okolí se neustále proměňovalo

Příroda bující v pološeru ve specifickém klimatu budovy okouzlovala nevídanými novotvary

Usínali jsme v místnosti plně holých tyčí a ráno nás budila hejna včel zurčících v barevných

Trychtýřích

Nebo květina k níž jsme chtěli přivonět se náhle rozletěla

Několikrát nás také uštkl štětec nebo pokousala hrudka

Žili jsme si krásně v onen čas

Učebny voněly milostnými avantýrami a tolue- nem

Problémy byly s jídlem

Něco jsme pojedli z dárků které občas poslali rodiče něco dala ze- mina

Ale většinou jsme museli lovit

Výpravy vylašoval Biermann zpravidla dvakrát měsíčně

Skupina zanedbaných lovců s dlouhými zahrocenými pruty a pevnými štulpnami kolem lýtek

Obléhala myší hnízda

Myši začaly s drzostmi i vůči nám a útočily také na zemědělské pokusy s obilím a tabákem

Úlovek vytvořil základ jídelníčku doplněn vejci z ptačích hnízd ovocem bobulemi

A vonným kořením...

Nahá jsi vyklouzla zpod deky a na špičkách překlopýtala přes spící rolky ke dveřím

Nahý zadek a prohnutá záda

Představoval jsem si jak mi tvá vagina sliní na klíně

Jak se nábožně rozvírá její vzácná kniha...

Zraněných přibývalo a s nimi napětí

Skoro jsme přestali malovat

Štětce se přeměnily na bodla ze špachtlí byly sekerky

Kusem rámu lze ubít zvíře šepsované nohavice chrání lépe proti kousan- oům

Pryskyřici je lepší použít na pochodně a fixativ vchrstnutý do očí udělá své

Vyvrcholilo to když jsme objevili mrtvou kamarádku

S rozbitou lebku jemnými vlásky nagegovanými mozkovou kašičkou a s jablečnými ohryzky vnitřností v břiše

Šlo o život a my se prvně obrátili na Biermanna jako na skutečného učitele...

Brzo ráno ses probudila v ateliéru

Nahá jsi vyklouzla zpod deky a na špičkách překlopýtala přes spící rolky ke dveřím

Nahý zadek a prohnutá záda

Představoval jsem si jak mi tvá vagina sliní na klíně

Jak se nábožně rozvírá její vzácná kniha...

Zraněných přibývalo a s nimi napětí

Skoro jsme přestali malovat

Štětce se přeměnily na bodla ze špachtlí byly sekerky

Kusem rámu lze ubít zvíře šepsované nohavice chrání lépe proti kousan- oům

Pryskyřici je lepší použít na pochodně a fixativ vchrstnutý do očí udělá své

Zdalo se že co chvíli upadne

Mičky jsme ho sledovali

Koukal skrz nás a z náhle modrých očí mu vytékal namodralý tuhnoucí vosk

Všechno bylo namáhavé a namodralé

Knír i neholená tvář bílý plášť odřená stěna za ním i vzduch...

Jako vzácná kniha

Vytáhl ruku z kapsy na dlani těžkou starodávnou vidličku

Srdce nám bušila bezmocí...

Nahá jsi vyklouzla zpod deky a na špičkách překlopýtala přes spící rolky ke dveřím

Nahý zadek a prohnutá záda

Připravený

Místo vidličky Poseidonův bodec

Namodralý mořem nadechnutým k vlnobítí...

Zraněných přibývalo a s nimi napětí

Skoro jsme přestali malovat

Štětce se přeměnily na bodla ze špachtlí byly sekerky

Kusem rámu lze ubít zvíře šepsované nohavice chrání lépe proti kousan- oům

Pryskyřici je lepší použít na pochodně a fixativ vchrstnutý do očí udělá své

Zdalo se že co chvíli upadne

Vojta Kouřimský

Hoříci mnich, Saigon 1963

Úryvek z knihy *Bohové pijí whisky aneb Putování za osvětlením zemi rozprášeného Buddhy* (Stephen T. Asma).

Při tomto pozoruhodném putování po Kambodži a jihovýchodní Asii odkrývá neúnavný cestovatel a věčný student Stephen T. Asma základní aspekty buddhismu způsobem, který by snad už ani nemohl být zábavnější a stejně tak provokativnější.

Po válce ve Vietnamu padla Kambodža do rukou Rudým Khmerům, kteří v zemi zapověděli praktikování buddhismu. Slovo doplnili skutkem a vypálili mnoho buddhistických klášterů, uvěznilo mnoho mnichů. Dvacet let poté vyzval nově otevřený Buddhistický institut v Phnompenhu mladého amerického profesora Stephena Asmu, zda by tamní studenty nechtěl vyučovat buddhismu, zda by nechtěl pomoci vzkrýsit starou tradici, která po dvaceti letech útisku málem zemřela.

„...skutečnost, že se khmerská théraváda dokázala znovu vzhopit, poté co ji prakticky vyhladil Pol Pot, dokládá, že má velmi silné obranné mechanismy i schopnosti nezbytné pro přežití. Osobně jsem se doopravdy přestal strachovat, zda buddhismus přežije, až když jsem stanul na nároží ulic Cach Mang Thang Tam a Nguen Dinh Chieu ve vietnamském Saigonu.

Na této vcelku nezajímavé křižovatce, kterou dělí pouhé tři bloky domů od Muzea válečných zločinů, se denně mívá bezpečet kol, tříkolek a motoro-

vých skútrů, ujíždějících všemi směry. Projížděly kolem mě ženy v tradičních úborech ao dai, sedící na kolech dokonale vzpřímeně, a většina z nich měla plesové rukavičky sahající až k loktům, klobouky se širokými krempami a kapesníčky

ovázané kolem obličejů ve snaze chránit se před sluncem. (Asiatky se až zoufale snaží mít co nejbělejší pokožku.) Minul mě nějaký chodec a zdvořile pokýval hlavou na pozdrav. V ruce, natažené před sebou, nesl sáček a v něm desítky štirů, které si radši držel od těla – nepochybně směřoval na trh, kde je míněn dát rozemlít a pak prodat na léčebné účely. Na pozadí ošklivé, asi třípatrové kancelářské budovy postavené z betonu, se tyčil

skromný pomníček, stojící směrem do postranní ulice. Zkrátka obyčejná křižovatka. Jenže současně místo, kde 11. června roku 1963 vystoupil z auta s kanystrem v ruce buddhistický mnich Thich

Quang Duc, který právě přijel z Hue. Usedl do pozice lotosového květu, polil se od hlavy až k patě benzinem, v hloubi vlastního nitra našel zklidňující bod, škrtl zápalkou a upálil se.

Očitým svědkem události se stal David

Halberstam, tehdejší dopisovatel New York Times, který ji popisuje těmito slovy:

Ten pohled se mi měl naskytnout ještě několikrát, ale jednou to úplně stačilo. Plameny šlehající z lidské bytosti; jeho tělo se pomalu pánilo a scvrkávalo, hlava mu černala a uhelnatěla. Ve vzduchu se vznášel pach spáleného masa; lidské tělo hoří překvapivě rychle. Za sebou jsem slyšel vzlykat Vietnamce, jichž stále př-

bývalo. Byl jsem příliš otřesen, než abych plakal, příliš zmaten, než abych si dělal poznámky nebo se někoho na něco ptal, příliš vyveden z míry, takže jsem ani myslit nedokázal... Zatímco hořel,

ani se nehnul, ani slovíčko neutrousil; jeho vzezření klidu a vyrovnanosti ostře kontrastovalo s chováním naříkajících lidí, kteří jej obklopovali.

Mnoho lidí, kteří viděli slavnou fotografii zachycující hořícího mnicha (objevila se na titulních stránkách řady amerických novin), se mylně domnívalo, že se Thich Quang Duc upálil na znamení nesouhlasu se zasahováním prezidentů Eisenhowera a Kennedyho do situace ve Vietnamu. Thich Quang Duc se ale ve skutečnosti upálil na protest proti antibuddhistické politice jihovietnamského prezidenta Ngo Dinh Diema. Prezident Diem byl fanatický katolík a neváhal využít každou příležitost k potírání buddhistické sanghy i buddhistických laiků.

Halberstam, tehdejší dopisovatel New York Times, který ji popisuje těmito slovy:

Ten pohled se mi měl naskytnout ještě několikrát, ale jednou to úplně stačilo. Plameny šlehající z lidské bytosti; jeho tělo se pomalu pánilo a scvrkávalo, hlava mu černala a uhelnatěla. Ve vzduchu se vznášel pach spáleného masa; lidské tělo hoří překvapivě rychle. Za sebou jsem slyšel vzlykat Vietnamce, jichž stále př-

bývalo. Byl jsem příliš otřesen, než abych plakal, příliš zmaten, než abych si dělal poznámky nebo se někoho na něco ptal, příliš vyveden z míry, takže jsem ani myslit nedokázal... Zatímco hořel,

tů, kteří se dožadovali, aby se k buddhismu přistupovalo se stejnou úctou jako ke katolické církvi. Diem reagoval zatčením mnoha mnichů a aktivistů a ještě zpřísnil represivní opatření.

O měsíc později napsal Thich Quang Duc v Hue otevřený dopis, v němž apeloval na věřící a ostatní zastánce, ať nepřestávají bojovat o zachování buddhismu, načež sedl do auta, dojel do Saigonu a tam se „v sebeobraně“ vlastní víry upálil. Sociální nepokoje, které následovaly, vyprovokovaly Diema k útokům na buddhistické pagody v celém Jižním Vietnamu, při nichž bylo zabito nebo zatčeno mnoho buddhistických mnichů a dalších „podvratných živlů“.

Přesto mělo výmluvné gesto Thich Quang Duce velký a zásadní vliv na politickou dráhu prezidenta Diema a jeho antibuddhistického režimu. V následujících čtyřech měsících Diema svrhli a popravili, načež pro-buddhisticky smýšlející vůdce převratu, generál Duong Van Minh, propustil na svobodu sedmdesát pět tisíc politických vězňů, včetně mnohých mnichů.

Upálení se nevyznělo v případě Thich Quang Duce jen jako zbabělá sebevražda, ale spíše šlo o odvážný čin sebeobětování ve jménu ochrany a záchrany svého lidu

a vyznání. Zatímco jsem stál na tom nároží, pozorně jsem se zadíval na tu slavnou fotografii. V duchu jsem se ptal, zda bych něco takového také dokázal; vedle něj jsem si připadal nesmírně ubohý, slabý a zbabělý. Ten muž seděl bez hnutí, a přitom z něho šlehaly třímetrové plameny a zvolna jej zažívaly polykaly. Myslím, že si nemusím dělat starosti, jestli buddhismus přežije, jestli ho nezdolají jeho nepřatelé. On se už misionářům a křižákům ubránil. Bez problému..."

Jaro

Knižku *Bohové pijí whisky* připravuje k vydání nakladatelství BB/art, viz <http://www.bbart.cz>.

Opus Magnum

„Musím se ještě víc zakuklit. Musím být ještě víc anonymní, víc tajemný, tím pádem víc žádaný. Chci být v každé rodině, v každém domě a každému chci sdělit: Jsem s tebou příteli, zde je má ruka. Nevadí, že nespátíš moji tvář, to fakt nevadí, protože nesejde na tom, kdo jsem. Důležité je to, že tady je má ruka, má pomocná ruka... Musím se ještě víc zakuklit, pak budu všudypřítomný," meditoval Daniel Planda zálibně hledíc na svůj nejnovější výtvar.

Všechny sloupy veřejného osvětlení na Vršovickém náměstí, tak jako další plakátovací plochy po celém zbytku Vršovic, Nuslí, Žižkova, Holešovic a Karlína, hrdě vystavovaly jeho čerstvý plakát. Na Vinohrady ho nepustili kvůli kolizi s oznámením pokladky deratizačních nástrojů.

„Správně...," pomyslel si, když mu před týdnem úředník suše oznámil, že v tento čas si oficiálně na Praze 2 nevylepí ani čárku,

...hubit potkany je také třeba."

Plakát zve na „Večer společnosti", který proběhne právě dnes v kostele sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. To je samozřejmě informace zásadního charakteru, ovšem nad textem je to hlavní – Danielova hlava zakuklená v kapuci tak, že z celého obličejce na kolemjdoucí kukají pouze oči a kus nosu. Tajemný plakát, tajemné poslání.

Zakuklenec pohlédne sám sobě do tváře.

„Máš odvahu, máš sílu, máš charisma, jseš ten, kterého lidé potřebují. Netřeba už zbytečně váhat, večer jim to sice ještě nemůžeš oznámit, ale určitě můžeš něco jenně naznačit. Slavnostně předat první, jednu, malou kapku z obrovského moře pravdy, vypustit první holubičí zvěstující osudový okamžik, jenž je na dosah.

Ano, od toho jsem tady, je tvůj svatou povinností zjasnit světlo naděje v téhle hystericky útlotické době. Tedy dnes večer ještě ne, ale okamžik triumfu se neodvratně blíží. Dřív nebo později jim, a budeš to právě ty - nikdo jiný, odhalíš veliké tajemství.

Oznámíš národu téhle země, že Vůdce je mezi námi! Ano, Vůdce je tady a nastal čas, aby očistil svatováclavskou korunu. Korunu ušmudlanou od sajrajtu nakydáneho na ni zbabělými lichváři, kteří neváhají stokrát, zas a znovu prodat vlastní zem, matku, vlastní krev...

A proč?! Jenom pro to, aby se nemuseli uskrňovat v zaprděném pohodlíčku svých nicotných, trapných životků, proto, aby zhojňovali své ubohé majetecky nasyslené a nahamtané ku škodě všeho a všech.

Ó né, už dost bylo slov a činů těchto bezcharakterních prospěcháři! Svatováclavská koruna poskvrněná duchovním marasmem se opět zaskví ve své

plné kráse a důstojnosti, a budeš to právě ty, kdo se jako první dozví, na čí hlavu jí nasadit... Duchovní marasmus, švejkování a všudypřítomná přisposrnost, hnis, který odkapává z úst a pohlaví českého národa. Přišel čas žhavým železem zastavit tuhle nechutnou gangrénu!"

Otřásl se hnusem, což zpřetrhalo jeho myšlenkové pochody. Odvrátil se od plakátu a pravou rukou si třel husí kůži na předloktí levé, potom naopak. Tato činnost ho vrátila do reality. Tentokrát musí být na Vyšehradě o něco dřív, aby provedl poslední nezbytná opatření ve vybraných prostorách chrámové krypty.

Až dorazí poslanec Slysím a plukovník Korkorán, musí být vše připraveno k uskutečnění velkého díla, jenž se tak symbolicky potkalo právě s dnešním „Večerem spečení".

„Jasně, lidé mají rádi symboly, měl bych víc promlouvat v symbolech," napadlo ho, když zasouval klíček do palubní desky zabláceného Endura. Palcem soustředěně zmáčkl knoflík startu. Motor spokojeně naskočil.

„Jestlipak takhle pěkně večer naskočí i Enigma? No uvidíme, Korkorán snad ví, co dělá... Musím se ještě víc zakuklit a víc mluvit v symbolech..."

Motorka s Danielem v sedle vystřelila v úši drásajícím řevu směrem Vyšehrad.

Nejdřív se s tichým cvaknutím otevřela špehýrka, následoval dvouvtěřinový pohled oka zvenčí. Pak se špehýrka bleskově zavřela, načež se rozletělo okénko. Bachařova tvář jím rámovaná nevěstila nic dobrého.

„Vězeň číslo 891117 se mimo čas odpočinku nachází na neoprávněně vyklopeném lůžku! Tohle je dnešní druhé napomenutí, pane umělec, takže v pátek jdete do hláse-

ní, od pondělí týdenní céděčko v kuchyni a pak čtrnáct dní bez dvora, jasno pane vochrápanej?!"

Wenczeslav Námel se malátně postavil do pozoru a nadechl se, aby ze sebe vysypal předpisové hlášení, leč bachař si zcela nečekaně zkrátil chvilku triumfu, přibouchl okénko a otevřel dveře cely. Námel se tedy po druhé nadechl k hlášení, ale ani tentokrát se nadporučík vězeňské služby neměl k tomu ho poslouchat.

„Přestaňte s tím šaškováním, jste v pěkném průseru člověče, mám vás okamžitě předvést na hlášení k šéfovi, takže dva kroky z cely teď!"

Vězeň číslo 891117 poslušně opustil celu a provázen nerudným příslušníkem kráčel setmělou chodbou vstříc těžkému osudu.

Ředitel ruzyňské věznice si po třetí důkladně prolistoval Námelův spis a pak si znova nedůvěřivě změřil do pozoru vyšponovaného dramatika od hlavy až po paty.

„Mnó, takže pane Námel, aniž bych k tomu mohl..., respektive, byl oprávněn sdělit cokoliv podrobnějšího, tak vám tímto oznamuji, že tady mám příkaz státní prokuratury, abych dnešním dnem včetně, na dobu neurčitou, přerušil výkon vašeho trestu a okamžitě vám zajistil eskortu na Úřad vlády téhle republiky. Tady mi podepíšte papíry."

O deset minut později se už Námel rozvalený na zadním sedadle prominentní šestsettřináctky nechával opíjet pocitem závatného obratu ve svém životě. Sice dosud absolutně netušil o co vlastně jde, ale už teď mu byly jasné dvě základní věci: že ho a) rozhodně nevezou někam zlikvidovat, protože to by se odehrálo naprosto přímočaře, zcela určitě bez takovéhle divadélka a že b) nic horšího, než pobyt v ruzyňském ares-

tu, ho stejně čekat nemůže. Venku byl krásný jarní den, slunce rozlévalo své pozeňhání po sídlišti Petřiny a svět, ubíhající za okénkem, byl totalitní, se zdál být krásný a svobodný. Bylo mu celkem lhostejné, když šestsettřináčka zastavila před nádražím „Veleslavín".

„Dál pojedeme vlakem," oznámil mu nečekaně jeho celkem sympatický dozor ve společenském obleku a vystoupil s ním na nádraží.

„Můžu si, prosím, támhle v trafice koupit startky?" zeptal se Námel opatrně.

„Jasně pane, akorát se moc nevzdalujte z perónu, měli bychom průser oba, kdyby nám to ujelo..."

„Spolehněte se."

Obdělalo zrovna poledne a dvě po sobě rychle vytahované startky k obědu chutnaly skutečně báječně.

Motoráček přijel za pár minut. Nastoupili do poloprázdného vagonu, cestou si k nim přisedla nějaká paní a důvěrně jim oznamovala, že jede do Máje, poněvadž tam zrovna před hodinou přivezli záclony z východního Německa, že tam má dceru a ta že jí okamžitě volá, když jako něco a tak. Cestou přišla noc, což Námela kapánek znepokojilo, protože normálně to z Veleslavína do centra trvalo asi půl hodinky.

Dozor mu pak dlouze vysvětloval, že se v Praze za tu dobu co seděl hodně věcí změnilo, vlaky to musí objíždět a zkrátka, všechno že je trochu jinak.

Když přijeli na nádraží „Střed", muselo být už hodně pozdě, protože nikde ani živáčka. Veřejné prostory a komunikace teď nově osvětlovaly masivní pochodně třepotajícími plameny. Stíny dvou nočních chodců se pohupovaly po orosené dlažbě liduprázdňé Jindřišské a před slavnostně osvětlenou budovou Hlavní pošty dozor dramatikovi

Chvilí otáčím mapou, abych se srovnal. Do pytle, to je zase zpátky odkud jsem právě přišel. Bloody hell. Ubalil jsem si cigaretu, rozplácí se na lavičce a nechal si na obličej dopadat osvěžující kapky špinavého postindustriálního deště.

Asi po půl hodině bloudění a dvou nechtěných návrazech k radnici jsem tenhle antikvariát v jedné malé slepé uličce za místním obchodním centrem skutečně našel. Dokonce měl otevřeno. Výběr nic moc. Na polici Philosophy/Social Science mě však zaujal tenký paperbackový (špinavý) hřbet knihy The Book of Exalted Hopes. Že by poezie? Ne. Na první pohled mi to připomnělo Citadelu od Exupéryho, i když mě hned ve druhé větě zarazila začátečnická gramatická chyba... hmmm... 5 liber... hmmm. Ale zaujala mě. Po chvilí listování jsem ji založil zpět a šel se kouknout dál. Nic moc. Asi třikrát jsem se k těm polici vrátil, tu knihu vzal a prolistovával ji znovu a znovu. V tom mi zvoní mobil. Změna plánu - za půl hodiny mě čeká auto na leštišti. Z velkých nákupních plánů asi nic nebude.

Tak jsem ji koupil. V autě jsem si přečetl nic neříkající předmluvu. Blablabla... autor je polský novinář - emigrant, žijící v Anglii od roku 1988, blablabla. Na jeho přání nebyla kniha pravopisně a stylisticky redigována a vychází v nezmeněné podobě z původního strojopisu. Áha, takže chyba v druhé větě se mi nezdála:) Náklad 1000 výtisků. Když jsem dorazil domů, koukl jsem na Amazon, ale nenašel tam ani knihu, ani autora. No results.

Je jedenáct, ve sklence od Martini se válí dvě suché olivy a já právě dočetl druhou kapitolu - velmi obrazně, monolitické, ambiciózní, místy váhám mezi navitou a ne-

pochopením toho, co tím chtěl básník říci. Revoluce (nem :-)) Předkládám pár odstavců z druhé kapitoly.

Nowecki, D.: Kniha vznesených nadějí.

Kapitola 2. V zaprášených zákoutích Sandmanova království.

Současné technologie a jejich systémy tvoří pro mnoho z nás podstatnou část světa, ve kterém žijeme. V technologických podmínkách silně zakotvených v našich představách o tom, jaký by tento svět měl být pro naše nástupce (tzn. v našich projekcích rozšířených napříč knihami, filmy, reklamami... a v našich myslích), vytváříme podmínky jejich života ve jménu Lepšího života... Sandmanův svět je přeplněn vizemi elektronicko-ocelobetonového světa, kde vysoce organizované, koordinované a kontrované interakce mezi high-technologie-mi a lidmi vede k Zaslíbené zemi větší efektivity, komfortu, jistoty a bezpečí. Takové jsou priority. Neživot těch, kdo zasvětili většinu daného životního času operacím se stroji. Ale nezoufejte, můj příteli. Jako i v jiných případech, zde jsou zmka písku čekající na to, aby se stala pouští, která překoná přicházející skutečnost.

(...)
Někdo sní s otevřenými očima o světě pokrytém hvězdy, kde vysoce vyspělá civilizace žije v podzemních velkoměstech (čerpající potřebnou energii ze zemského jádra, mořských elektráren a solárních satelitů) s respektem k ostatním vyšším formám života obývajícím zemský povrch, očekávající a posilující jejich vývoj ke ztracosti uvědomění si vlastní existence. O civilizaci založené na využívání a rozvoji techniky odrážející obecný

postoj k jejímu prostředí a ke druhým, která osidluje sluneční soustavu vytvářením alternativních světů pro ty, jejichž hodnoty a životní styl jsou jinak orientované - zároveň však v každém okamžiku myslící zpět na křehký a nedotknutelný domov, spravovaný tak, aby byl místem, ve kterém by sis přál žít - ne místem, ve kterém žít musíš.

(...)
Zatím nemáme sen založený na silných institucionálních základech. A právě toto naplňuje z hlediska nadcházející věčnosti naše jednotlivé životy prázdnotou a beznadějí. Je jen na nás, co uděláme s našimi zmíčky píska, abychom přetvořili svět v lepší místo k životu pro vše, co přijde po nás, žijících vzpomínkách. Máme na výběr - můžeme vzít dar naděje do našich rukou a vytvořit snovou poušť, která v desítkách generací přetvoří svět v rajskaou zahradu - nebo si necháme tato vzácná zrníčka odváť a pomalu přetvoříme v poušť realitu, v níž žijeme.

(...)
Cesta k překonání dnešního každodenního osudu upadající slávy vede skrze smíření postaveném na sdílení bolesti a nadějí spících na dně našich duší. Není potřeba bojovat proti nespravedlnosti světa, přírody, osudu, Boha, nebo jakkoli To nazvete. Nejsi nepřitelem, jsi Toho součástí. Popř To a pocítíš bolest tam, kde spočívají tvé sny. Lidé nepotřebují hledat lepší život... je zde od samotného začátku, za hranicemi všedního, strachu, nejistoty a nedůvěry.

(...)
„Jaký by měl být svět, ve kterém by jsi chtěl žít?“

Petr Acheron

Pokr. ze strany 2.

Poprvé se termín ekologický dluh objevil v roce 1987, kdy byla hranice možné obnovy překročena 19. prosince. V roce 1995 to bylo již 21. listopadu a nyní je to ještě před polovinou října.

Tempo prohlubování se neustále zrychluje. Co to ve skutečnosti pro nás znamená?

Slovy Andrewa Simmese z NEF (New Economics Foundation) způsobuje toto prohlubování dva zásadní problémy. „Za prvé tím nepomáháme milionům těch, kteří už teď nemají přístup k půdě, jídlu či pitné vodě a za druhé vystavujeme nebezpečí mechanismy, které na Zemi udržují život. Například, budeme-li každý rok chytat víc ryb, než kolik se jich vytře, pak další rok bude ryb méně...“

Všechny země ale nemají ani stejnou spotřebu, ani stejné prostředky. Například Velká Británie se ocitla v dluhu již 16. dubna.

Takže, kdybychom měli všichni stejnou spotřebu přírodních zdrojů jako Britové, pak bychom potřebovali ještě další dvě planety.

Podle zdrojů ČTK připravila Melounowa

Melounowa

A pak že...

...v nouzi poznáš přítele.

Takový datel vždy ví, co má dělat...

Práce... zábava, posláná služba... dřina, otrava...

Práce... snadná, zábavná, nápaditá, důležitá, smysluplná, obětavá, léčivá... tvrdá, nebezpečná, zdraví poškozující, nudná, zbytečná, nadbytečná, k ničemu...

Práce... pro sebe sama, pro společenství, pro společnost... proti sobě, proti jiným, proti všemu a všem

Práce... individuální, týmová...

Práce... v přírodě, v hale, v kanceláři, pod zemí, ve vzduchu, ve vodě, na vodě...

Práce... s metrem, s pilou, s bičkem, s křídou... u monitoru, u krav, před tabulí, za volantem...

Kolik podob má práce a co všechno je práce?

Známe hranici práce a neprací?

Co je ještě práce a co už je zábava?

Pro někoho je těžkou dřinou něco, co je pro druhého nejlepší zábavou na světě.

Záleží na úhlu pohledu... O čem ta práce vůbec je?

Je o nás, o tobě, o mně?

Práce sama na sobě je fakt ukrutná dřina...

Titán poezie

Jan Branický

Básníkův úděl

Zavřenej
v komoře hranic
nepolíbenej
múzou - panic
nemůže
nejde to
z tý kobky
na beton

Dřina
je to zas dřina
zas další
kocovina
a verše pro děti
sypou se z rukávu
ten blázen
je hodně na hlavu

Piš jak umíš
do poslední chvíle
verš je Ti Vším
verš je ti cílem
a samota v kobce
uzavřena
podlaha rovná
jako stěna

Matka čte
verše před spaním
dítka malé
hlavu na dlani
a netuší co
básník dělal
jak veliká
byla ta cela

Svátek

Kapři lapají po
vzduchu
z kádí
před i za vahou
ti
co je maj rádi
jen shon a zmatek
krásný svátek
po duši Tě hladí

Krev kape paní
z igelitky
dárky shání
s oteklými lýtky
a běhá městem
určena
igelitka zkrváčená
před očima
mžitky

Zlaták

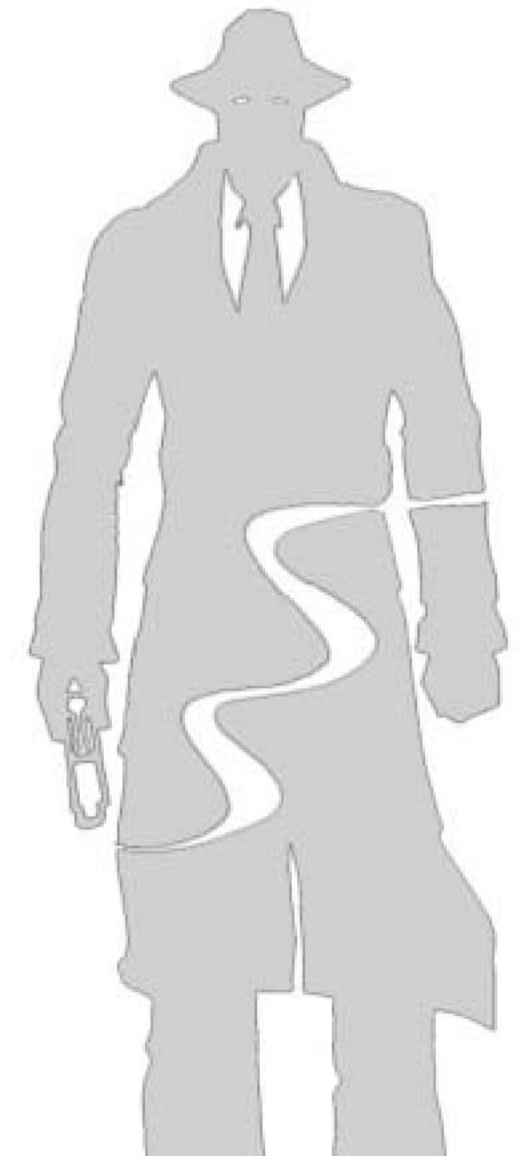
Vzal do ruky
gumu
jehlu
druhou si
přiložil
k stehnu

Zaškrtil zubama
zaklepal bokama
a už...
se nehnul

Středák

Najedl se u Čiňana
oblékl se u Vietnamce
má v žaludku jak v pokojíčku
a tělo jako v bavlnce

Ne, nejsem rasistou
jen pocit zvláštní
se mi střídá
jak hezky si žije
ta naše Střední třída!

Pozn. redakce: Básně byly povětšinou zaslány pomocí SMS zpráv, proto jejich členění není původní, nýbrž intuitivní. Více na branicky.rozvedcik.net.